

dag – at denne Amsterdamtraktat lukker de øst- og centraleuropæiske lande ind. Ud over det her med fredens projekt er det et af de helt afgørende spørgsmål i forsøget på at få danskerne til at stemme ja.

Men er det ikke rigtigt, og kan vi ikke få bekræftet, også fra dem, der går rundt i forsamlingshusene og påstår, at denne Amsterdamtraktat den lukker Øst- og Centraleuropa ind i EU – at sådan forholder det sig ikke? Det forholder sig sådan, at måske lukker denne traktat op for 5 nye lande i EU-klubben, men langtfra det, der kan benævnes som Øst- og Centraleuropa, det, som man går og bryster sig af ude i forsamlingshusene.

Sandheden er jo, at det afgørende for, om EU bliver udvidet, om det bliver en stor eller lille udvidelse, er den politiske vilje. Den politiske vilje har ikke været til stede og er det åbenbart heller ikke i dag. Den politiske vilje er fra de store landes side betinget af, at man får meget markante indrømmelser og ændringer i det eksisterende EU-samarbejde, men jo også – og det er vel nok det mest interessante – i det EU-samarbejde, som der vil være, selv om vi stemmer ja til Amsterdamtraktaten.

Det vil altså sige, at de store EU-lande kræver afgørende ændringer – også efter Amsterdam – før denne store EU-udvidelse, som man siger er så vigtig, kan finde sted. Det drejer sig om spørgsmålet om kommissærantal, det drejer sig om spørgsmålet om antal stemmer til landene, herunder til Danmark, og det drejer sig om spørgsmålet om magt til Europa-Parlamentet, alt sammen på områder, hvor de store lande ønsker en mere føderal udvikling, hvor de ønsker mere magt til sig selv og mindre magt til eksempelvis Danmark.

Det vil sige, at man forsøger at sælge en traktat til danskerne på det her område på et punkt, som er meget langt fra sandheden. Det ved tilhængere egentlig også godt, men alligevel gør man det, alligevel forsøger man altså at bilde danskerne det her ind.

Men det, der jo rejser sig som det interessante spørgsmål, også til udenrigsministeren og til de øvrige tilhængerpartier, er jo: Når Amsterdamtraktaten er på plads, når det er lykkedes for tilhængerne at få banket den danske befolkning på plads, så de stemmer ja – hvis det altså lige lykkes – er regeringen og de øvrige jpartier så indstillet på at gennemføre de store forandringer i EU-samarbejdet, som de store EU-lande

kræver for at udvide EU med så mange lande, som man ønsker fra dansk side?

Er man indstillet på det? Er man indstillet på, at der igen om en 3-4 år skal ligge en ny traktat på bordet, som altså ændrer på antallet af kommissærer, som ændrer på stemmer til landene, som giver mindre magt til Danmark og mere magt til de store lande osv., osv., ud over det, der jo allerede ligger i Amsterdamtraktaten.

Det er jo det interessante spørgsmål, for hvis man siger i dag, at man ikke er det, jamen så kan man ikke samtidig sælge det her som et led i en stor udvidelse. Men siger man, at det er man villig til, jamen så er det da klart, men så er det jo også mere sandt at gå ud og fortælle danskerne, at det altså er proceduren: Den her traktat nu, så tager vi en ny traktat om kort tid. Så er det kun et spørgsmål om tempo; der er jo kun én vej.

Burde dagsordenen ikke i stedet for være – og det er den dagsorden, som Dansk Folkeparti kunne ønske sig – at vi skal have en større grad af fleksibilitet i EU-samarbejdet, altså en reel fleksibilitet, ikke den fleksibilitet, man taler om i Amsterdamtraktaten, hvor det jo kun er et spørgsmål om, at nogle lande skal gå hurtigere frem med integrationen end andre lande, men en reel fleksibilitet, som sikrer, at de lande, som ønsker at bevare den nationale selvstændighed, også har mulighed for de?

Det er helt afgørende for Dansk Folkeparti, at vi får et europæisk samarbejde, som ikke anfægter landenes selvstændighed og suverænitæt. Vi tror egentlig også på, at flertallet i Danmark ønsker det, men kortene er jo aldrig nogen sinde blevet klart lagt frem på bordet, og danskerne har derfor heller aldrig kunnet forholde sig til det.

Og her er vi egentlig efter vor opfattelse ved hele kernen i den danske skepsis, der er til EU-samarbejdet. For hver gang vi skal tage et nyt skridt videre i retning af suverænitætsafgivelse, hver gang vi skal give lidt mere selvstændighed til Bruxelles, hver gang vi skal have en større integration i EU, får vi jo at vide, at det er nogenlunde det sidste skridt, vi skal tage, så er EU sådan stort set, som det skal være. Aldrig får vi at vide, at vi lige skal have den her ændring af Fællesskabets regler med, og: Husk, så kommer der i overmorgen et forslag til nogle mere vidtgående ændringer. Nej, det er jo ikke stilen.

Da vi fik Det Indre Marked eksempelvis, fik vi at vide fra ledende kredse – og det er jo stort